

ubkommen, skal der imidlertid, saavidt mig bekendt, ikke kunne paavises nogen Fortolkning af Domstolene, som gaaer imod, hvad jeg her har udtalt om Sagen, og dette troer jeg er det Afgjørende, hvorfor vistnok ogsaa det ærede Medlems Dabel mod Ministeren for den Fortolkning, han her har udtalt, er i fuldeste Maade uberettiget. Ingen Skoveier tvivler om, at han har den Ret — hvad vistnok heller ingen Domstol har underkjendt —, at han efter de 10 første Mars Ferløb kan hugge i sin Skov, som han selv vil, naar kun Skovværten og Skovbestanden deri blive bevarede. — Naar den ærede Rigsdagsmand med stor Bestemthed udtalte, at den Opfordring til Skovkultur, som er givet ved Lovudkastets §. 6, vil være aldeles utilstrækkelig, idet Forder, af den deri nævnte Bestaffenhed ikke ville kunne bære Skove, eller i alt Fald kun ved utrolige Offre kunne bringes dertil, maa han forlade mig, naar jeg troer at kunne tillægge min Dom, om disse Forhold en noget større Bægt end hans. Jeg vil, hvis han ønsker det, paavise ham mangfoldige Steder, hvor der er yppig Skovvæxt paa Forder af denne Bestaffenhed, og hvor nye Anlæg af Skove paa saadanne Forder, ikke have fremkaldt nogen som helst Vanskelighed. Den ærede Rigsdagsmand sagde endvidere, at, naar jeg i sidste Møde havde henvist til, at Besiddere af Fideicommisser og Stamhuse ikke ifølge Bestemmelsen i §. 1 vilde have den samme Frihed til at rydde Skove som Andre, saaledes at der ikke var stor Fare for, at de Skove, der ere knyttede til Fideicommisser, vilde forsvinde saa hurtigt som andre Skove, da betød dette Intet, og han understregede endog dette Intet ved at nævne det to Gange; men jeg maa dog gjøre ham opmærksom paa, at Forholdet for en Fideicommissbesidder vil blive et ganske andet end for en fri Eier. Han skal nemlig have det vedkommende Ministeriums Samtykke, men hvad vil dette sætte som Besingelse? Saahtynligvis, at den umiddelbare Capitalindbinding bliver fideicommiseret, men derved vil vistnok de vedkommende Fideicommissbesidderes Lyst til at rydde deres Skove forsvinde. Jeg formener altsaa, at den forholdsvis Betryggelse med Hensyn til Fidei-

commisslovene, som jeg paaviste, i Virkeligheden er tilstede. Det kunde ingenlunde være min Mening, at vedkommende Ministerium skulde ville benytte sin Myndighed saaledes, at det skulde forhindre Skovrydning paa Fideicommissgodserne, hvor den er hensigtsmæssig; men det har jeg heller aldrig udtalt. Jeg sigtede kun til, at vedkommende Ministerium alene vilde tillade Rydningen under visse Vilkaar, der sandsynligvis vilde være mindre tiltalende for Fideicommissbesidderne. — Dersom det kunde lykkes at paavise Skovstrækninger her i Landet, hvis Bevarelse havde Interesse for det Offentlige, skulde jeg ikke være uwillig til at gaae ind paa at udsønde dem fra Lovudkastets Bestemmelser, men det forekommer mig, at, hvad det ærede Medlem for Thisted (Klein) og flere andre ærede Medlemmer have anført om, at en saadan Undtagelse burde finde Sted for Skovstrækninger paa Forder, der ikke fortrinsvis egne sig til Agerbrug, paa ingen Maade kan falde ind under Begrebet af, hvad der er i det Almindeliges Interesse. Er det overhovedet et Emne for Lovgivningsmagten at bestemme, paa hvilken Maade den Enkelte skal benytte sin Eiendom, for at kunne udbringe det størst mulige Udbytte deraf? Det forekommer mig, at man ligesaa fuldt maa overlade til en Eier, om han paa flet Jord vil dyrke Skov eller Korn eller vil lade den henligge til Lyng, som man iøvrigt overlader ham den fuldstændige Afgjørelse i Henseende til Benyttelsen og Dykningsmaaden af Jorden. Det falder Ingen ind at foreslaae en Lov om, at der ikke maa dyrkes Raps eller Hvede undtagen paa Forder af en vis Godhed; men det forekommer mig, at en Bestemmelse som den foreslaaede ganske staaer i Klasse hermed, medmindre det kan paavises, at de Skovstrækninger, som man særlig vil have bevaret, ogsaa have en særlig Interesse for det Almindelige. — Til Støtte for den Paastand, der er fremkommen fra forskjellige Sider, at man med Villighed kunde fordre et Bederlag af Skoveieren, naar han benyttede Friheden til at disponere over Jorden paa anden Maade, blev anført, at det i selve Lovudkastet er foreslaaet, at det Offentlige skulde bringe Offre for at fremme Skovanlæg; det skulde derved være erkjendt, at dette var en Opgave, som laa for